

Kartupeļu čipsu PAMUDINĀJUMS

Maijai bija spēcīga sajūta — pārbaudīt sastāvdaļas.

Heilija Jensija
(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Šie notikumi risinājās ASV.

Maija sagrieza zemenes un pievienoja tās augļu salātu bļodai. Augļi bija viņas mīļākais ēdiens. Viņai ļoti patika visas košās krāsas. Un viņai nekad nav bijis jāuztraucas par to ēšanu!

Maijai bija ļoti daudz pārtikas alerģiju. Viņai bija jābūt uzmanīgai, jo nepareizu ēdienu ēšana varēja padarīt viņu patiešām slimu. Kad viņa bija maza, viņa nejauši iedzēra govs pienu un viņai bija grūti elpot. Viņai bija jādodas uz slimnīcu. Viņa negribēja, lai tas atkārtotos.

Dažkārt bija grūti ēst kaut ko citu, nevis to, ko ēda viņas draugi un ģimene. Taču viņa zināja, ka ir svarīgi palikt drošībā.

Maija nolika augļu salātus uz galda. „Salāti ir gatavi.”

Tētis pacēla skatienu no katla, ko maisīja. „Lieliski! Mūsu viesi drīz būs klāt.”

KRISANNAS SERAFINAS ILLUSTRĀCIJAS

Maija izdzirdēja klauvējieni pie durvīm un steidzās tās atvērt. Džonsonu ģimene un misionāri viņai uzsmaidīja no lieveņa. Džonsoni bija ģimenes draugi. Maija priecājās viņus atkal satikt. Viņa plaši atvēra durvis, lai visi ienāktu iekšā.

Gaidot vakariņas, viens no misionāriem parādīja Maijai burvju triku. Viņa nespēja saprast, kā viņš izvelk monētu viņai no auss!

Drīz vien pienāca laiks, lai ēstu. Brālis Džonsons teica lūgšanu. Tad viņi visi sastājās rindā, lai saliktu ēdienu uz šķīvjiem.

Kad pienāca Maijas kārts, viņa paņēma lielu kausu ar augļu salātiem. Viņa pagāja garām ēdienam, par kuru zināja, ka tajā ir piens.

Tad viņa paņēma lielu paku ar čipsiem un uzbēra nedaudz uz sava šķīvja. Tie izskatījās pēc tādiem pašiem čipsiem, kādus viņa bija ēdusi agrāk. Viņa ielika vienu čipsu sloksnīti mutē.

Taču, kad viņa sāka košļāt, viņai bija spēcīga sajūta. *Pārbaudi sastāvdaļas*, viņas prātā teica kāda balss.

Maija pārstāja košļāt. Viņa paskatījās uz sastāvdaļu sarakstu, kas bija uz iepakojuma. Čipsos bija piens!

Maija paķēra salveti un izsplāva to, cik ātri vien spēja. Viņas acīs sariesās asaras. Viņa to nebija norijusi. Bet vai tomēr nenotiks kaut kas slikts?

„Mammu! Tēti!” Maija piesteidzās pie saviem vecākiem. „Es ieliku mutē čipsu gabaliņu ar pienu!”

„Vis ir kārtībā,” teica mamma. „Paņemsim zāles.” Maija norija tableti, ko mamma viņai pasniedza, un dziļi ievilka elpu. Tētis turēja Maiju, kamēr viņi gaidīja, līdz zāles iedarbosies.

Pēc dažām minūtēm mamma pajautāja: „Kā tu jūties?”

Maijai joprojām bija bail. Taču viņa neko sliktu nesajuta savā ķermenī. „Man šķiet, ka viss ir kārtībā. Bet vai es varētu saņemt svētību?”

„Protams,” teica tētis. „Palūgsim palīdzību misionāriem.”

Maija sēdēja krēslā, un tētis ar misionāriem uzlika savas rokas viņai uz galvas. Viņi svētīja viņu — būt drošībā. Maija jutās mierīga. Visas viņas sliktās sajūtas bija izgaisušas.

„Kā tu zināji, ka jāpārbauda iepakojuma sastāvdaļas?” mamma pavaicāja.

„Es sajutu Svētā Gara brīdinājumu!”

Tētis viņu cieši apskāva. „Es esmu ļoti priecīgs, ka tu ieklausījies.”

Maija pamāja ar galvu. Viņa zināja, ka Debesu Tēvs viņu mīl un rūpējas par viņu.

